

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **O. D.**, bývajúcej v K., proti odporcom **1/ J. K.** a **2/ E. K.**, obom bývajúcim vo Z., **o vypratanie bytu**, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 11 C 45/2009, o dovolaní odporcov 1/ a 2/ zastúpených JUDr. I. O., advokátom so sídlom vo Z., proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. marca 2011 sp. zn. 17 Co 53/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľke nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen uznesením z 15. novembra 2010 č.k. 11 C 45/2009-152 nepripustil zastúpenie odporcov 1/ a 2/ JUDr. M. V.. V odôvodnení uviedol, že JUDr. M. V. (ako tzv. všeobecný splnomocnenec) zastupuje účastníkov konaní aj v iných veciach vedených na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 6 C 54/2007, 8 C 53/2006, 11 C 235/2010, 17 C 233/2009 a na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 23 S 70/2010, 24 S 58/2010. Podľa názoru súdu prvého stupňa zakladá táto skutočnosť dôvod na nepripustenie zastúpenia v zmysle § 27 ods. 2 O.s.p. Toto uznesenie napadli odporcovia odvolaním.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo 16. marca 2011 sp. zn. 17 Co 53/2011 odvolanie odporkyne 2/ odmietol a napadnuté uznesenie potvrdil. Odmietajúci výrok odôvodnil tým, že odvolanie odporkyne 2/ je podané oneskorene (§ 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). Vychádzal z toho, že uznesenie súdu prvého stupňa bolo odporkyni 2/ doručené 23. novembra 2010, nasledujúcim dňom jej začala plynúť zákonná 15 dňová

odvolacia lehota, ktorá uplynula 8. decembra 2010. Odporkyňa 2/ ale podala odvolanie (spolu s odporcom 1/) až 10. decembra 2010. Odvolací súd považoval odvolanie odporcu 1/ za podané v odvolacej lehote, avšak neopodstatnené – smerujúce proti vecne správne rozhodnutiu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu skutočnosť, že JUDr. M. V. vystupuje v rôznych právnych veciach opakovane ako zástupca účastníkov, zakladá dôvod na nepripustenie zastúpenia v zmysle § 27 ods. 2 O.s.p.

Uznesenie odvolacieho súdu napadli odporcovia 1/ a 2/ dovolaním. Uviedli, že v konaní im bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že súdy nezisťovali, koho zastupoval JUDr. M. V. v konaniach označených súdom prvého stupňa a neskúmali, či tieto veci skutkovo a právne spolu (ne)súvisia. Bez toho nemohli dospieť k správnym záverom o neprípustnosti zastúpenia v zmysle § 27 ods. 2 O.s.p. Súdy v rozpore s požiadavkou presvedčivosti a dostatočnej preskúmateľnosti rozhodnutí nevysvetlili, ako dospeli k záveru, že sú dané všetky predpoklady pre aplikáciu tohto ustanovenia. Súd prvého stupňa uviedol v rozhodnutí celkom 6 spisových značiek konaní vedených na Okresnom súde Zvolen a Krajskom súde Banská Bystrica, avšak z ničoho nemožno zistiť, či ide o totožných účastníkov ale nie, alebo či tieto veci skutkovo alebo právne spolu súvisia alebo nie. Z týchto dôvodov odporcovia žiadali napadnuté uznesenia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Navrhovateľka vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie ako neprípustné odmietnuť. Podľa jej názoru nebola odporcom odňatá možnosť pred súdom konať. Uviedla, že sama má vedomosť o tom, že JUDr. M. V. vystupuje ako zástupca účastníkov opakovane vo viacerých skutkovo nesúvisiacich právnych veciach odlišných účastníkov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd

rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním odporcov 1/ a 2/ je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné (§ 239 ods. 1 a 2 O.s.p.). Prípustnosť ich dovolania by preto v danom prípade mohla prichádzať do úvahy iba vtedy, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p.

V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. dovolatelia 1/ a 2/ v dovolaní nenamietali a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Dovolatelia namietajú, že v konaní im bola odňatá možnosť pred súdom konať. Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť procesne

nesprávny postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožňuje realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolatelia vyvodzujú existenciu procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. predovšetkým z toho, že odvolací súd nezistil dostatočne skutkový stav a neskúmal, či vo veciach, ktoré sú v rozhodnutí súdu prvého stupňa označené konkrétnymi spisovými značkami, (ne)vystupoval JUDr. M. V. ako zástupca totožných účastníkov, resp. či tieto veci skutkovo a právne spolu (ne)súviseli. Formulácie, ktoré zvolili v dovolaní odporcovia 1/ a 2/, svedčia o tom, že súdom vytýkajú nesprávnosti, nedostatky a nedôslednosti skutkovej povahy. Z hľadiska obsahového spochybňujú nie samotný proces (procedúru prejednávania veci), ale správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov a z nich vyvedených skutkových záverov. V prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde ale o taký nedostatok, ktorý by zakladal procesnú vadu konania v zmysle § 237 f/ O.s.p. Ak k tejto nesprávnosti dôjde, nemá to za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania. Dovolateľmi tvrdená neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne zakladať tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď obdobne aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. augusta 2010 sp. zn. 3 Cdo 118/2010, resp. z 10. januára 2013 sp. zn. 3 Cdo 258/2012).

Pokiaľ dovolatelia namietajú, že odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu je nedostatočné, namietajú nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Nepreskúmateľnosť je ale judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 111/1998) považovaná iba za tzv. inú procesnú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. K tomu istému záveru dospel aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012, v ktorom uviedol, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“

K námietke dovolateľov, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení, dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); samo nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá (R 54/2012).

K odňatiu možnosti odporkyne 2/ konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) nedošlo ani odmietnutím jej odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Obsah spisu potvrdzuje, že uznesenie súdu prvého stupňa jej bolo doručené 23. novembra 2010 (viď doručenkú na č.l. 152 spisu) a že odporkyňa 2/ podala odvolanie až 10. decembra 2010 (viď doručenkú na č.l. 155 spisu). Odvolanie teda podala po uplynutí odvolacej lehoty, posledným dňom ktorej bol 8. december 2010 (streda, riadny pracovný deň). Postupom súdu, ktorý bol v súlade so zákonom, nemohlo dôjsť k namietanej procesnej vade.

Keďže prípustnosť dovolania odporcov nevyplýva z § 239 a § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

O trovách dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. septembra 2013

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková